

„Szexi, dögös és hihetetlenül vicces. Játsszatok még!”

- Up All Night Book Blog -

Stage Dive-sorozat
2. rész

Play

f u t a m

fine
selection

KYLIE SCOTT

New York Times bestseller

KYLIE SCOTT

Play
f u t a m

Stage Dive-sorozat
2. rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Hugh-nak.

Most, mindörökké, és az után.

ELSŐ FEJEZET

VALAMI TUTIRA NEM STIMMELT. Abban a pillanatban sejtettem, hogy baj van, amikor az ajtóhoz léptem. Az egyik kezemmel a villanykapcsoló felé nyúltam, a másikkal pedig a kanapéra dobtam a kistáskámat. A folyosó pislákoló fényei után egészen belekápázott a szemem a hirtelen világosságba, és néhány másodpercig kis pontok ugráltak előttem. Aztán amikor felszívódtak, nem láttam semmit... pedig még aznap reggel is egy csomó minden volt ott.

Hogy csak egyet mondjak, a kanapé.

A kistáskám koppanva landolt a padlón, felborult, és azonnal szétgurult belőle minden – tampon, apró, tollak és a sminkkészletem. A dezodor meg csak a sarokban állt meg. Normális esetben neki kellett volna ütköznie a tévének és a kis szekrénynek, de ezek sem voltak ott. Csak az ócskástól szerzett kisasztal és a szék maradt, na meg a könyvektől roskadozó polcos szekrény. Ezekről eltekintve azonban a szoba teljesen üres volt.

– Skye?

Semmi válasz.

– Mi a fene...? – Végtelenül ostoba volt a kérdés, hiszen teljesen nyilvánvalónak látszott, hogy mi történt. Szemben a lakótársam

szobájának ajtaja tárva-nyitva, odabent azonban sötétségen és por-cicákon kívül semmi és senki.

Okosabb lesz, ha elfogadom a nyilvánvalót: Skye lelépett.

A vállam lehanyaglott, mert eszembe jutott, hogy a nyakamon hagyott kéthavi laktórt és rezsit. A torkom szó szerint összeszorult. Szóval ilyen érzés, amikor az emberrel a saját barátja kúr ki! Alig tudtam levegőt venni.

– Anne, kölcsönkérhetem a bársonykabátodat? Megígérem, hogy...

– Rontott be a következő pillanatban a szomszédom, Lauren, akinek a kopogás láthatóan nem tartozott az erősségei közé. Aztán éppen úgy, ahogyan én, megtorpant. – A kanapé?

Mély levegőt vettem, és szépen lassan fújtam ki. Nem segített.

– Gondolom, Skye elvitte.

– Mert lelépett? – Válaszra nyitottam ugyan a szám, de mégis mit lehet egy ilyen kérdésre mondani? – Lélepett, és neked fogalmad sem volt róla, hogy elmegy?

Lauren oldalra billentette a fejét, mire dús, fekete hajzuhataga az arcába hullt. Az én hajam vörösszőke volt, hihetetlenül vékony szálú, és ha a vállamnál csak egy milliméternél is hosszabbra hagytam, már úgy tapadt a fejemre, mintha egy vödör zsírba nyomtam volna. Más választásom nem lévén, az államnál lejjebb soha nem növesztettem. Nem csoda, ha mindig irigyeltem az ő hajkoronáját.

Nem mintha ez olyan nagyon sokat számított volna.

A laktór, az számított.

Hogy legyen mit enned, az számított.

A frizura? Az annyira nem volt lényeges.

A szemem égni kezdett, és az árulás miatt mintha kést forgattak volna a szívemben. Skye hónapok óta a legjobb barátnőm volt. Megbíztam benne. Együtt dumáltuk ki a pasikat, megosztottuk a titkainkat, és

egymás vállán sírtuk ki a bánatunkat. Ennek nem volt a világon semmi értelme.

Pontosabban nagyon is volt.

Fájdalmasan egyértelmű volt az ok.

– Nem. – A saját hangomat idegennek hallottam. Nagyot nyeltem, mert el kellett tüntetni a gombócot a torkomból. – Nem. Fogalmam sem volt arról, hogy el akar menni.

– Fura. Pedig ti ketten mindig olyan jól kijöttetek.

– Aha.

– Vajon miért dobbantott így se szó, se beszéd?

– Mert egy csomó pénzzel lógott nekem – feleltem, és letérdeltem, de persze nem azért, hogy imádkozzak, vagy ilyesmi, hiszen nagyon régóta lemondtam már Istenről, hanem hogy összeszedjem a kistáskám tartalmát.

Lauren levegő után kapott.

– Eskü! Micsoda ribanc!

– Kicsim, el fogunk késni! – Megjelent a másik szomszédom, Nate. Tagbaszakadt teste teljesen kitöltötte az ajtónyílást. A szemében türelmetlen kifejezés csillant. Magas, kigyúrt pasi, és nem kimondottan türelmes típus. Normális esetben minden pillanatban irigyeltem Lauren Nate miatt, de ott és akkor még ez sem tudott meghatni. Basszus, mekkora szarban voltam!

– Mi a helyzet? – kérdezte, és körülpillantott. – Szia, Anne!

– Szia!

– Hol van a cuccod?

Lauren széttárta a karját.

– Skye lenyúlta!

– Nem – javítottam ki. – Skye a *saját* cuccát elvitte. De az *én* pénzemet lenyúlta.

– Mennyit? – kérdezte Nate, és a hangja fenyegetően mély lett.

– Éppen eleget – válaszoltam. – Mióta kirúgták, én álltam az ő részét is.

– Az istenit! – motyogta.

– Aha! – *Rohadtul* aha!

Felkaptam a kistáskámat, és kinyitottam. 65 dollár meg egy árva, fényesen csillogó negyeddolláros volt benne. Hogy lehettem olyan hülye, hogy hagytam magam így megvezetni? A könyvesbolttól kapott fizut már feléltem, a hitelkártyámat pedig totál kimaxoltam. Tegnap Lizzy kölcsönkért, hogy ki tudja fizetni a tankönyveket, és hát hogy is mondhattam volna nemet? Mindennél fontosabb, hogy a húgom elvégezze a fősulit.

Ma reggel szóltam Skye-nak, hogy beszélünk kell. Aztán emiatt egész nap szarul éreztem magam, és gyomorideg jött rám, pedig mindössze annyit akartam neki mondani, hogy vagy a szüleitől, vagy attól a menő új pasijától kérjen kölcsön, és adja meg, amivel tartozik. Egyszerűen nem engedhettem meg magamnak, hogy mind a kettőnkre én fizessem a lakbért, a rezsit és még a kaját is, amíg neki sikerül végre valami melót találnia. Szóval azt is szerettem volna megmondani neki, hogy talán jobb lenne, ha vagy az előbbinél, vagy az utóbbinál próbálná meghúzni magát. Hát igen. Arra készültem, hogy az utcára tegyem. És az emiatt érzett bűntudat mázsás súlyként nehezedet a vállamra.

Aztán az élet ilyen ironikus kanyart vett.

Vajon mennyi az esély arra, hogy Skye bármi lelkiismeret-furdalást érezzen, amiért így átkúrt? Semmi.

Sikerült összeszednem mindent, ami a táskámból kiesett, és behúztam a cipzárt.

– Ja, és Lauren, a kabátom ott van a szekrényben. Vagy legalábbis remélem, hogy ott van még. Nyugodtan menj be érte.

Nyolc nap múlva lakbért kell fizetni. Lehet, hogy sikerül valahogyan csodát tennem? Biztos van valahol a világban egy csomó huszonéves, aki jobban áll anyagilag, és talán még a bankszámlája sincs teljesen kimerítve. Ezek közül legalább egynek csak kell egy hely, ahol ellakhat, nem? Mondjuk akkor is elvoltam valahogy, mielőtt Skye hozzám költözött volna, csak mindig úgy alakult, hogy vagy a húgomnak vagy nekem felmerült valami, ami sokkal fontosabb lett a saját, hosszú távú anyagi biztonságomnál. Könyveket, ruhát kellett venni, szórakozni is kell néha, na és persze ott van az a rengeteg apróság, ami miatt van értelme élni. Már eddig is éppen elég áldozatot hoztunk mind a ketten, erre tessék, ott voltam legatyásodva és legyőzve.

Jobban is átgondolhattam volna a fontossági sorrendet. Utólag rohadt könnyű okosnak lenni.

Ha minden kötél szakad, talán azt is megtehettem volna, hogy Lizzy koleszában alszom a szőnyegen. Ha vigyázunk, senki nem veszi észre. Anyának nem volt egy árva vasa sem, úgyhogy kizárt, hogy hozzá fordulhattunk volna. Eladhattam volna a nénikém gyöngysorát, abból kifizethettem volna a kauciót egy kisebb lakáshoz, aminek olcsóbb a fenntartása.

Biztos voltam benne, hogy valahogy rendbe hozok mindent. Hát persze hogy sikerül. Hiszen nem az a specialitásom, hogy szarból várat építsek?

Ja, és ha ebben az életben még egyszer meglátom Skye-t, úgy éljek, kicsinálom.

– Most mit fogsz tenni? – kérdezte Nate, az ajtónak támaszkodva. Felálltam, és leporoltam a fekete nadrágom térdét.

– Valamit majd kitalálok.

Hitetlenkedve nézett rám, és én is próbáltam a tőlem telhető leg-hűvösebb nyugalommal viszonzni a pillantását. A saját érdekében

reméltem, hogy bármit mond, abban nyoma sem lesz a szánalomnak, mert már így is elég vacak volt ez a nap. Hatalmas lelkierőről téve tanúbizonyságot rávillantottam egy mosolyt, és megkérdeztem:

– Nos, hova terveztek ma este menni?

– Davidnél és Evnél lesz buli – felelte Lauren a szobámból. – Eljöhetnél.

Ev Nate húga, Lauren korábbi lakótársa volt, aki néhány hónappal korábban ment feleségül a rockzene aktuális istenéhez, a Stage Dive nevű banda szólógitárosához, David Ferrishez. Nem egyszerű sztori. Olyannyira nem, hogy az igazat megvallva még mindig nem tudtam napirendre térni felette. Ev az egyik pillanatban elbűvölően kedves szőke csajszi volt a szomszédból, aki ugyanarra a fősulira járt, ahová Lizzy, és isteni kávéfőző Ruby kávézójában. A következő pillanatban meg az egész házat ostromgyűrűbe zárták a lesifotósok. Skye ott adott nekik interjút, közvetlenül a ház bejárati ajtajában állva – nem mintha lett volna bármihez bármi köze –, én ezzel szemben mindig kiosontam a hátsó ajtón.

Az Evvel való kapcsolatomban konkrétan kimerült annyiban, hogy a lépcsőn, egymás mellett elrohanva köszöntünk egymásnak, aztán még egyszer, amikor melóba menet beugrottam Rubyhoz a szokásos napi koffeinbeöntésemért. Mindig amolyan kellemes, jó kapcsolatban voltunk, de azért barátoknak nem lehetett volna nevezni bennünket. Laurent sokkal jobban ismertem, lévén szokása volt kölcsönkérni a ruháimat.

– Szerinted is jó ötlet, hogy jöjjön el, Nate?

Nate egyetértően horkantott. Vagy úgy, mint akit az egész hidegen hagy. Soha nem tudhattam, hányadán állok vele.

– Semmi gond – mormogtam. A falnál, ahol nemrég még a kanapé és a szekrény állt, koszcslík húzódott a padlón. Skye egykori ittlétének

egyetlen nyoma. – Olvasni akartam az új könyvem, de azt hiszem, okosabb lesz, ha nekiállok takarítani. Úgy tűnik, jó ideje nem sikerült összeszednünk a port a bútorok alól. Mondjuk, így legalább nem sok cuccot kell majd magammal vinnem, amikor elköltözöm.

– Gyere már el!

– Nem vagyok meghívva, Lauren! – feleltem.

– Többnyire mi is így megyünk oda – válaszolta Nate.

– És imádnak bennünket. Honnan veszed, hogy ne lennének odáig az örömtől, ha mind a hárman megjelenénk? – Lauren kijött a szobámból, és olyan pillantást vetett Nate-re, hogy a srác okosabbnak látta befogni a száját. Rajta sokkal jobban állt a retró fekete kabát, mint rajtam valaha is állt, de abban a pillanatban úgy döntöttem, emiatt nem fogom titokban gyűlölni. De ha ezt nem számítják be néhány jó ponttal a mennyország kapujában, akkor nem tudom, mit csinálok. Aztán az is eszembe jutott, hogy talán neki is adhatnám, amolyan búcsúajándékként.

– Ugyan már, Anne! – Lauren nem volt hajlandó feladni. – Ev biztosan nem bánja majd!

– Akkor indulhatunk? – Nate türelmetlenül rázogatta a kezében a kocsikulcsot.

Valahogy úgy éreztem, nem helyes az embernek roksztárokkal lógnia azon az éjszakán, amikor tudatosul benne, hogy hamarosan az utcára kerül. Talán valamikor máskor, amikor már sikerült sínre tenni az életemet, és minden rózsaszín, tényleg belibegek majd egy ilyen buliba. Csakhogy ez a nap még nem jött el. Leginkább vereséget és mélységes fájdalmat éreztem, viszont tekintve, hogy ez vagy tizenhat éves korom óta így volt, elég kis esélyt láttam arra, hogy valaha megváltozhat. Mondjuk ezt azért Laurennek nem kellett feltétlenül tudnia.

– Kösz szépen – mondtam. – De éppen csak beestem a lakásba.

– Ööö, ha nem vetted volna észre, ez a bizonyos lakás most konkrétan egy szemétdomb, csajszi! – Jegyezte meg Lauren, és egyetlen pillantással körbenézett a porcicákon, valamint a berendezési tárgyak szinte teljes hiányán. – Különben pedig péntek este van. Ki az, aki péntek este otthon kuksol? Abban a göncben jössz, amiben melóztál, vagy felkapsz egy farmert? Én egyébként az utóbbit javasolnám inkább.

– Lauren...

– Szót se!

– De...

– Csitt! – Lauren megfogta a vállam, és mélyen a szemembe nézett. – Éppen most kúrt át a legjobb barátod. Szavakkal el sem mondható, mennyire rettenetesen dühös vagyok emiatt. Velünk jössz. Aztán bujkálhatsz felőlem egész éjjel valamelyik sarokban, de akkor sem hagyom, hogy itthon maradj, és azon rágódj, milyen durván meglóptak! Egyébként, én soha nem szerettem igazán Sky-t.

Én viszont ostoba módon igen. Persze most már tökmindegy.

– Ugye már régen mondom, hogy valami nem teljesen kerek vele, Nate?

Nate megrántotta a vállát, és megint megrázogatta a kulcsot.

– Akkor tűnés készülődni! – Azzal Lauren megfordított, és nagyjából a szobám felé lökött.

Ahogy az életem éppen alakult, ennél több esélyem valószínűleg nem lett volna személyesen találkozni David Ferrisszel. Ev néha még mindig eljött, azonban Davidet soha nem láttam, annak ellenére, hogy a biztonság kedvéért néha egészen véletlenül pont ott lógtam a lépcsőfordulóban, amikor Ev érkezett. A Stage Dive tagjai közül egyébként nem ő volt az abszolút kedvencem; ez a megtiszteltetés

ugyanis a dobosnak, Mal Ericsonnak jutott. Néhány évvel korábban annyira bele voltam szakadva, hogy az már nem normális. Ugyanakkor viszont... David Ferris *mégiscsak* David Ferris! Ha egyetlen esély van arra, hogy bármelyikükkel összetalálkozzam, már elég nyomós indok, hogy elmenjek. Pár éve nagyon bírtam a zenéjüket, de ehhez semmi köze nem volt annak, hogy a banda minden tagja megtestesült rockisten. Nem, csak és kizárólag a zenéjük miatt rajongtam értük.

– Jól van, akkor kérek tíz percet. – Ennél gyorsabban semmiképpen nem tudtam volna ha fizikailag nem is, legalább gondolatban felkészülni arra, hogy egy rakás kőgazdag és közismert emberrel bulizzak. Szerencsére mostanra szinte túladagoltam magam a leszárom tablettával. Annál az esténél soha nem lett volna jobb alkalmam megismerkedni Mr. Ferrisszel. Talán ha nagyon megerőltetem magam, még az is mehetett volna, hogy többnyire teljesen normálisan viselkedjek vele, nem pedig úgy, mint valami celebbold, ostoba picca.

– Ötöt kapsz – válaszolta Nate. – Nem akarom lekésni a meccset.

– Leszállnál róla? – replikázott Lauren.

– Nem. – Nate csettintett a nyelvével, Lauren pedig hangosan felnevetett. Nem néztem rájuk. Nem is akartam tudni róla. A házban gusztustalanul vékonyak voltak a falak, úgyhogy nagyon jól ismertem Lauren és Nate szexuális szokásait. Szerencsére napközben leginkább melóztam, így fogalmam sem volt róla, mit művelhetnek ezalatt, de az igazat megvallva talán jobb is így.

Na jó. Néha azért eltöprengtem rajta, mert ha én nem segítettem magamon, akkor jó ideje nem volt senki, aki megtegye helyettem. Az egészet csak tetézte, hogy a jelek szerint volt bennem valami mélyen bujkáló kukkolási hajlam, ami akaratlanul is a felszínre tört néha.

Biztosan készen állok én arra, hogy egy teljes estén át egymáshoz döngölözve táncoló párokat bámuljak?

Felhívhattam volna mondjuk Reece-t, bár azt mondta, hogy estére már van randija. Neki persze mindig volt randija. Eltekintve attól, hogy sokszor úgy viselkedett, mint egy hímringyó, minden tekintetben tökéletes volt. A legjobb haverpasim, és hogy finoman fogalmazzak, szívesen osztotta a szeretetét. Néha úgy tűnt, hogy Portland 18 és 48 év közötti nőnemű, hetero közösségének jelentős részével szexből adódó tegező viszonyban volt. Gyakorlatilag mindenki beletartozott ebbe a kis közösségbe, csak én nem.

Amivel egyébként nem is volt semmi baj.

Nem volt azzal semmi baj, ha az ember csak barátkozni szeretne, pedig őszintén hittem, hogy egy napon nagyon szép pár leszünk. Vele valahogy mindig olyan jól éreztem magam. Sok közös pont volt bennünk, amire nagyon könnyen lehetett építeni. Közben azonban megelégedtem azzal, hogy várjak, és a saját dolgommal foglalkoztam. Nem mintha az utóbbi időben lett volna bármi vagy bárki, akivel foglalkozhattam volna, de tudod, hogy gondolom.

Reece biztosan meghallgatta volna, ahogyan azon nyavalygok, mennyire elintézett Skye. Talán a randiját is hajlandó lett volna lemondani, eljött volna, figyelmesen ülve mellettem, miközben én önsajnálásban fetrengek. De aztán végül úgyis az lett volna az egész vége, hogy ő már jó előre figyelmeztetett. Nagyon letolt, amikor megtudta, hogy Skye helyett is én fizetek mindent, és nyíltan megmondta, hogy szerintem Skye csak kihasznál engem. Ebben pedig a jelek szerint 110 százalékig igaza is lett.

Ugyanakkor a seb még túlságosan friss volt ahhoz, hogy bárki más turkáljon benne, vagyis Reece jelen esetben mégsem lett volna segítség. Lizzy pedig nagy valószínűséggel ugyanúgy rúgná szét a seggemet,

ahogyan Reece, mert egyikük sem volt különösebben odáig az ötletemért, hogy segítenem kell Skye-nak. Döntöttem hát. Még mielőtt a nyakamba szakad a szarcunami, elmegyek ebbe a buliba, és igenis jól fogom érezni magam.

Király. Ez nagyon jó terv.

MÁSODIK FEJEZET

NAGYON VACA K TERV VOLT.

David és Ev a Pearl negyed egyik luxusbérházában lakott, egy akkora kéréóban, ami konkrétan elfoglalta a gyönyörű, barna téglából készült épület legfelső szintjének legalább a felét. Evnek tutira szürreális élmény volt a mi sötét, huzatos és papírvékony falú bérházunkból átköltöznie ebbe a csodálatos épületbe. Szürreális és fantasztikus is egyben. A régi bérház a belváros szélén állt, közel az egyetemhez, ez azonban a nagyon menő és rémesen drága Pearl negyed kellős közepén.

Szerencsére Ev őszintén boldognak tűnt, amikor meglátott, vagyis ezzel le volt tudva az egész este egyik lehetséges legcikibb momentuma. Ev oldalbordája, a rocksztár, köszönésképpen csak az állával bökött felém, én pedig minden erőmmel azon voltam, hogy ne kezdjem bámulni. Szinte fizikai kényszert éreztem, hogy kérjek tőle egy autogramot valahova. Ha más nem, a homlokomra.

– Nyugodtan menj a konyhába, és szolgálj ki magad bármiből – mondta Ev. – Van egy csomó pia, és ha minden igaz, hamarosan a pizza is itt lesz.

– Kösz!

– Te Lauren és Nate szomszédja vagy? – kérdezte David. Most szólt hozzám először. Jézusom, a fekete haj és a szoborszerűen szép arc lélegzetelállító összképet nyújtott! Igazágtalan, hogy ennyi mindent megkapjon az ember – nem lenne neki éppen elég az is, hogy örülten tehetséges?

– Igen – nyögtem ki végül. – Korábban Ev szomszédja voltam, és Ruby kávézójában is törzsvendégnek számítottam.

– Minden reggel ott van, egyet sem hagy ki! – tette hozzá Ev, egy kacsintás kíséretében. – Egy dupla caffè latte, egy csepp karamellsziruppal rendel!

David bólintott, és egy kicsit ellazult. Az egyik karjával átölelte a felesége derekát, ő pedig mosolyogva nézett fel rá. Sugárzott róla a szerelem. Reméltem, hogy sokáig együtt maradnak.

Életemben mindössze négy ember volt eddig, akiket igazán szerettem – persze nem mindegyiküket szerelemmel –, és akikért kész lettem volna az életemet adni. Aztán ebből háromban csalódnom kellett, vagyis ha utánaszámolunk, 25 százalék esélyem van arra, hogy végül találjak magamnak egy normális pasit.

Aztán amikor David és Ev vad nyálcserébe kezdett, úgy éreztem, ideje odébbállnom.

A csodálatosan berendezett konyhában felkaptam egy üveg sört, és újult eltökéltséggel néztem szét a nappaliban. Igenis jó ötlet volt, hogy eljöttem! Hamarosan én leszek minden társaság zen központja. A lakásban összesen néhány tucat ember bulizott. Nate egy gigantikus lapos tévé előtt ült, és teljesen elbűvölve nézte a meccset. Volt a tömegben néhány ismerősnek tűnő arc, de a legtöbben olyanok, akikhez soha nem lett volna bátorságom odamenni és beszélgetni. Belekortyoltam a sörbe, hogy megnedvesítsem egy kicsit kiszáradt torkomat. Vérciki tud lenni, ha az ember úgy érkezik meg egy buliba,

hogy teljesen egyedül van, és nem ismer senkit. Ráadásul, tekintve a nap eseményeit, nemigen tudtam volna összeszedni magamban annyi kurázsit, hogy bárkivel szóba álljak. Amilyen hatalmas tehetséggel választom meg, hogy kiben bízhatok és kiben nem, valószínűleg az egyetlen baltás gyilkos mellé keverednék oda, és kezdenék el csevegni velem a csillagjegyről.

Lauren éppen akkor intett, hogy menjek oda hozzá, amikor vibrálva megszólalt a telóm a farzsebemben. A remegés az egész fenekemet eltöltötte, és kicsit váratlanul is ért. Intettem Laurennek, majd elővettem a mobilt, és kisettem az erkélyre, próbálva minél távolabb kerülni a tömegtől és a zajtól. Behúztam magam mögött az erkélyajtót, és csak akkor néztem rá a kijelzőre. Reece neve jelent meg rajta.

– Szia! – szóltam bele mosolyogva.

– Lemondták a randit.

– Milyen kár!

– Nálad mi a helyzet?

A hideg szél a hajamba kapott, és egész testemben reszkettem. Tipikus portlandi időjárás, hiszen az október közepe általában hideg, nedves, sötét és nyomorult. Szorosabban összehúztam magamon a kék gyapjúkabátomat.

– Egy buliban vagyok. Úgyhogy kénytelen leszel önmagadat szórákoztatni. Bocs.

– Buliban? Milyen buliban? – kérdezte, és a hangjából őszinte érdeklődés csendült.

– Olyanban, ahova én is hívatlanul érkeztem, úgyhogy inkább nem mondanám, hogy gyere el.

– Basszus! – ásított. – Na, mindegy. A változatosság kedvéért akár idejében is lefekhetek aludni.

– Nyerő ötlet. – Odaálltam a korláthoz. Alattam az utcán folyamatosan áramlott a forgalom. A Pearl negyed a kocsmák, kávézók, és úgy általában a menő helyek kész Mekkája volt. Még a rettenetes idő ellenére is csak úgy hömpölygött a tömeg az utcán. Bármerre néztem, színes fények próbálták szétszaggatni a sötétséget, és a szél csak úgy fütyült a fülemben. A maga szomorkás, egzisztenciális vál-sághoz illő módján még akár szép is lehetett volna az egész. Mert az igazat megvallva, mindezek ellenére imádtam Portlandet. Dél-Kaliforniában születtem és nevelkedtem, de Portlandben minden homlokegyenest más volt. Hála istennek. A házakat itt úgy építet-ték, hogy a hónak és fagnak is ellenálljanak, ne csak a verőfényes napsütésnek. Az itteniek gondolkodásmódja furcsa volt, de a maga módján sokkal elfogadóbb. De persze az is lehet, hogy bármennyire erőltetném magam, képtelen lennék egyetlen igazán szép emléket is felidézni magamban a szülővárossal kapcsolatban. Ezért menekültem el. De elmenekültem, és már csak ez számított.

– Azt hiszem, most már vegyülnöm kellene, Reece.

– Szomorú a hangod. Valami gáz van?

Felnyögtem.

– Majd holnap a boltban megbeszéljük.

– Miért nem most?

– Később, Reece. Most nem lehetek rosszkedvű, mert nem akarom megbántani Laurent.

– Elég ebből a szar dumából, Anne. Mi a gáz?

Fájdalmas arcot vágtam, és mielőtt válaszoltam volna, megint belehúztam a sörbe. Már vagy két éve vagyunk munkatársak Reece-szel, és a jelek szerint ez éppen elég volt neki, hogy kiismerje a hangulataimat.

– Skye lelépett.

– Helyes. Már éppen ideje volt. Visszaadta a pénzedet?

A néma csönd ezer szónál többet mondott.

– Baaassszuuus! Anne! Most komolyan?

– Tudom.

– Mit mondtam? – Szinte morgott. – Nem megmondtam, hogy...?

– Reece, erre most nagyon nincs szükségem. Kérlek, el se kezd! Abban a pillanatban úgy éreztem, az a helyes, ha segíték neki. Elvégre a barátom volt. Nem tehettem meg, hogy csak úgy...

– Dehogynem tehetted volna. Csak kihasznált az a ribanc!

Mély levegőt vettem, és aztán szépen, lassan fújtam ki.

– Igen, Skye kihasznált. Neked igazad volt, én meg tévedtem.

Azután Reece szájából motyogva kimondott káromkodások egész özöne indult el, és én türelmesen kivártam, míg abbahagyja. Nem csoda, hogy nem fűlt a fogam ehhez a beszélgetéshez, de persze egy ennyire gáz sztorit nem lehet jól előadni. Egyre jobban eluralkodott rajtam az önutálat, és fűtött a harag.

– Mennyi pénz kell? – kérdezte végül Reece, lemondóan.

– Tessék? Szó sem lehet róla! Nem fogok tőled kölcsönkérni, Reece.

Nem az a megoldás, hogy még nagyobb adósságokba hajszolom magam. Különbözik pedig, ha az övé az egész könyvesbolt, ha nem, akkor sem voltam biztos benne, hogy van ennyi tartaléka. Reece ugyanis éppen annyira képtelen volt takarékoskodni, ahogyan én. Legalábbis tekintve a rengeteg márkás ruhát, amit napi szinten hordott. Úgy tűnt, ha az ember Portland aktuális dzsigolója, ahhoz mindenképpen méretes ruhatárnak is passzolnia kell. Persze ha őszinte akarok lenni, rajta minden cucc istenien állt.

Felsóhajtott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudod, ahhoz képest, hogy te mindig, mindenkinek segítesz, nagyon gáz, hogy nem tudod elfogadni, ha neked akar segíteni az ember.

– Majd megoldom valahogy.

Újabb fájdalmas sóhaj. A korlátnak támaszkodtam, és lehajtottam a fejem. Hagytam, hogy a hideg, nedves szél a hajam tépje. Jó érzés volt, mert úgy tűnt, talán gátat vethet a fejfájásnak, amiről pontosan tudtam, hogy az idegesség miatt biztosan beköltözik majd a homlokom mögé.

– Most már leteszem, Reece. Bent vár a sör és a pizza. Ha nagyon erősen próbálom, akkor biztosan sikerül megtalálnom magamnak a boldogság zen központját.

– Ugye az aliből is el kell jönnöd?

– Igen, az nagyon is valószínű.

– Akkor költözz hozzám. A kanapén elalhatsz.

– Ez nagyon kedves. – Próbáltam kicsikarni magamból egy nevetést, de inkább valami fojtott köhögéské lett belőle. Túlságosan gáz helyzetben voltam ahhoz, hogy felszabadultan nevessek. Elképzeltem magam, ahogyan Reece kanapéján próbálok aludni, miközben ő valami tök ismeretlen csajt tol a szomszéd szobában. Na nem! Ki van zárva. Már így is kicsinek és ostobának éreztem magam, amiért hagytam, hogy Skye kijátszhasson, nemhogy még Reece hihetetlenül aktív szexuális életének is a tanúja legyek.

– Kösz szépen, Reece, de biztos vagyok benne, hogy túl sok csajjal csináltál túl sok leírhatatlan dolgot azon a kanapén. Nincs ember a világon, aki ennek tudatában is szívesen aludna rajta.

– Talán attól félsz, hogy a múlt keféleseinek szelleme kísért, mint a *Karácsonyi énekben*?

– Mindenesetre nem lepne meg a dolog.